

בתיקומה לשער היחוד והאמונה (30). היינו שהירידה היא בשכר הער' שהיה לע"פ (כפר וזה שהירידה היא רק לפני מדרגתו). והתורה מונ' שגם הירידה עצמה היא חלק מהער' (כחובאור שבח"ה 31). וע"ד משנת 325 בענין כן יעמוד ויעכם ושמונים דקאי ער העבודה דומן הגרות, שלעמוד גם כאשר יהיו השמונים חשים והארץ חדשה. בנ"ב שנת הגורם אר הגיון דלע"פ. ועל"ז בענינו, דגם הירידה היא חלק מהער', וכפרט שהגם שישנם כפ עניני הגרות הרי ישראל עוסקים בחומ"צ וכו'.

והיו שממשיך במדרש 34. החודש הזה כנס הה"ד 35 והיו צד כבוד דע"י העבודה במונ' הגרות באים להגיון דלע"פ שיהיו צד כבוד ואין צורים אחר, ע"ד שנוכה צראות בקידוש החודש לע"פ ע"י ראיה הלכנה, ואחר ומשה עמהם 36, ובער החילופא בחוכם, והיתה עת המלכות 37, במהרה בימינו ממש.

כפי ערכו יש בו ב' דברים, משפיע ומקבל, בהמקבל יהי' בו ריבוי השינויים וכו' אבל בהמשפיע לא ישונה איכות ואופן השפעתו כו' פעולם בשורה ובהדרגה אחר. והיו ענין הורה והשמש (רח) הוא כחי' המקבל שיש בו שינויים, וכפשוטו המודש הנה' שישאר מרכיב המעטות כלפניה, דהיינו לא ידע מכוון (דלפעמים בא בארובה ופעלים במקרה 22). משא"כ (השמש) שהוא כחי' משפיע הוא באופן אחד, שכלו במשך ידע מכוון. ומכאן זה גם העבודה האדם שהידיעה שפועלה אינה מוכרת את הכחולה. וכמ"ש הרמב"ם 23 בענין השכר והשנוש' שהיו לפני שהרשות כלל אדם נחונה. והגם שיש ידיעה נמשכה בכחי' ידיעה זו אינה פסומה לא הגיון הירידה, כי ידיעה זו אינה נמשכה בכחי' דיבור, אלא פסומה לא הגיון הירידה, רק פסוי שא קאמר, שאילו הי' נמשך בדיבור הי' מוכרח הכחירה, רק פסוי שא נמשך בדיבור כ"א במחשבה כלל אינו מוכרח את הכחירה. והיו מה ששמש (כחי' מחשבה) ידע מכוון, אכל ירח (כחי' דיבור) לא ידע מכוון, כי לא נמשכה בו הידיעה.

והיו עשה ירח צמוצים שמש ידע מכוון, וע"י העבודה באופן למיעוט וירידה, וכ"ש ע"י העבודה דירידה ועל' בקידוש, חעבודה דרצוא ושוב, דקאי ע"י נמשך הגיון שבמערבם, הגיון דאור שנובא ביום ראשון שהידין צעמו, היינו שנמשך מוכח' שמש ידע מכוון ברחי' ירח שא ידע מכוון, ונעשה כיבא פסומה ג"א. וע"ד ענין יסוד מיעותו הורה שבה' המיעונוה נמשכים לחותמה.

והיו שנמשך במדיש שאמר זו ישראל קידו, עד שאנו במצרים נפגנו חודש שפ' בנבנ'. וע"י העבודה בגלות מצרים, ענין הירידה, נמשך אצלם בגילוי הענין דלשה ירח פסועים, וכפשוטו הענין, שע"י חודש הוא קביעות כל המועדים בהמשה אשר יום חודש זה המצות, וע"י זה המוכות, וע"י זה השבועות שהוא ביום החמישים מנה המצות, היינו כפי שגם הירידה הם הכנה חלע'י, וכמו"כ הוא עכשיו ע"י העבודה במונ' הגרות דגיות מצרים הוא מקור כלל הגיות 27, וכמו"כ האלקה והגיון הוא מקור כלל הגיות והגיות 28, הנה גם במונ' הגרות, כאשר ידע אינש בנפשי מעמדו ומצבו והירידה וכו', ומ"ם אומרים זו ששבט יסוף דוקא ע"י וקם (כמבאר

(30) ע"י א. א. ראה גם ד"ה אך כנולד משל"ה ס"ו והחזרות (סח"ס - מלוקט ע' קמ"ד). (32) ב"ה כי כאשר חשבים החזשים דל"ס וא"א. (33) שע"י סו, כב. (34) שער' שם, כב. (35) משל"ה ה' י'. (36) יוסא ה' ב. וראו חו"ה אחד - פסחים ק"ר, כ. (37) עובד' א. כא.

(22) ר"ה כח, א. רמב"ם הל' קודש"ה פ"י ח"ב. (23) הל' חשוכה רפ"ה. שמונה פרקים של פ"ה. (24) ראה מדרש תוליד ע"פ ס. א. א. נה סו, ב. (26) ראה לק"ש ח"ד ע' 119-120. וב"ב. (27) ראה ב"ר פ"י, ה. וראה לק"ש סח"ס ע' 91 ובחנפנו שם. (28) סו"ה החודש חלע' ה'. (29) ל' חתוכו - משל"ה כ, סו.